

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **B. R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 24 października 2023 r.

wniosku skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania

prawomocnie zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 247/19,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt XIV K 101/17,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 12 października 2022 r. do Sądu Okręgowego w Gdańsku. wpłynął osobisty wniosek B.R. o wyznaczenie obrońcy z urzędu „celem napisania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do Sądu Najwyższego”.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku. z dnia 7 listopada 2022 r. wniosku o wyznaczenie obrońcy nie uwzględniono (k. 3171). Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł skazany. W uzasadnieniu wymienionego zażalenia skazany podał, że jest niewinny, a za usiłowanie zabójstwa skazany został niesprawiedliwie, w wyniku przestępstw popełnionych przez sędziów orzekających w sprawie nadto „wyłącznie na podstawie fałszywego i wymuszonego przez prokuratora zeznania M.K., który przyznał się do tego w sądzie” (kopia pisma k. 4 akt SN V KO 3/23).

W wyniku rozpoznania złożonego środka odwoławczego Sąd Okręgowy w Gdańsku. postanowieniem z dnia 3 stycznia 2023 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, jako sądowi właściwemu w sprawie.

Pisma skazanego w postaci wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz zażalenie na postanowienie w przedmiocie jego nieuwzględnienia, zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego zostały potraktowane jako wniosek o wznowienie w/w postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia. Przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o wznowienie jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania, a te zaś określone zostały w art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i 540 b k.p.k.; katalog podstaw do wznowienia ma charakter zamknięty. Z kolei przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania, wniosku złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k.

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Skazany chociaż formalnie nie wskazał w swoim wniosku o wznowienie na podstawę opisaną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., to jednak na podstawie treści jego pism wynika, że podstawy prawnej wniosku o wznowienie postępowania upatruje w twierdzeniu, iż w związku z postępowaniem, w którym doszło do jego prawomocnego skazania, dopuszczono się przestępstwa. Rzecz jednak w tym, że skuteczne powołanie się na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga wykazania faktu popełnienia przestępstwa i możliwości jego wpływu na wydany wyrok. Tymczasem wniosek skazanego nie spełniał już pierwszego ze wskazanych warunków. Warto przypomnieć, że podstawą wniosku o wznowienie postępowania nie mogą być sugestie skazanego, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa. Zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k. czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 lub w art. 22 k.p.k. Skazany w żadnym ze swoich pism nie wskazuje na konkretne orzeczenie, które mogłoby stanowić podstawę wznowienia w myśl art. 541 § 1 k.p.k. Znajdujące się w aktach sprawy postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (prawomocne na skutek postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsku. z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt X Kp [...] - k. 3147) wydane na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie mieści się w katalogu wskazanym w art. 541 § 1 *in fine* k.p.k., ani też nie zawiera w swojej treści faktu „ustalenia przestępstwa”, o którym mowa w tym przepisie. Skoro więc wniosek skazanego nie nawiązuje nawet w zakresie minimalnych wymagań do podstawy wznowieniowej, to nie mógł być dalej procedowany. Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[M.S]

[at]